

Stauning 13/11 2002

Ligusterfascister og ytringsfrihed

Jeg tilhører den generation som begyndte at lytte til den offentlige debat i første halvdel af halvfjerderne. Jeg kan huske Watergateskandalen. Jeg kan huske helikopterne der lettede fra taget af den amerikanske ambassade i Saigon, oliekrisen, de bilfrie søndage osv.. Jeg kan huske det evigt gentagne klip med den storsvedende Nixon der kiggede ind i kameraet og sagde til hele verden: "I am not a crook". Han var formentlig den sidste statsmand der kom til magten uden at have TV-tække.

Og så kan jeg huske den underliggende stemning der både nationalt og internationalt herskede dengang. De præmisser som man handlede og skrev ud fra. Præmisser som først langsomt blev ændret i Reagans og Thatchers æra 10 år senere hvor vesten efterhånden fik sin selvtilid tilbage og bolden begyndte at rulle den anden vej.

Præmissen var, at de frie vestlige samfund var samfund på retur. Hvert år faldt der nye dominobrikker ude i verden og den amerikanske udenrigspolitik under Kissingers ledelse -"detentepolitikken"- havde som forudsætning at USA ikke længere havde vilje eller evne til at matche Sovjets oprustning og at man derfor måtte acceptere en stadig stærkere sovjetisk indflydelse i verden. Vesten mente selv at den forhandlede ud fra en svaghedsposition. Og det var jo korrekt for så vidt som vietnamkrig, ungdomsoprør og oliekrise tilsammen skabte en stemning af at leve i det liberale kapitalistiske samfunds sidste tider. Et samfund uden vilje til at forsvare sig selv. Fremtiden tilhørte noget helt andet. Selv mange konservativt eller liberalt indstillede mennesker indstillede sig på at de tilhørte en uddøende race og at fremtiden tilhørte en eller anden afart af socialismen. For det var socialismen som satte dagsordenen.

Ved et tilfælde læste jeg den internationale bestseller "Grænser for vækst" skrevet af en række vestens førende samfundsforskere. Så vidt jeg husker slog bogen fast, at inden årtudinskskiftet ville verden være løbet tør for stort set alle naturressourcer og de industrialiserede samfund ville bryde sammen. Den eneste løsning var angiveligt at stoppe væksten i de industrialiserede lande og indføre en global planøkonomi.

Det fortæller noget om tiden at Villy Sørensen kaldte bogen, hvor han og et par andre foreslog Danmark forvandlet til en totalitær kasernestat, for "Oprør fra Midten". Men titlen var faktisk ganske passende. At være borgerlig var at gå en for en blød og demokratisk overgang til det totalitære samfund.

Af en eller anden grund var jeg dengang, som teenager, ved at brække mig over alt dette, og når jeg blev spurgt om min politiske holdning, så svarede jeg frejdigt: "Jeg er anarkist". Ud fra min begrænsede erfaring og viden var dette begreb det eneste der kunne holde mig fri for den ene eller anden form for totalitær omklamring.

* * *

Men det der af de reaktionære sås som en solnedgangstid for vesten, det sås naturligvis af de progressive som en solopgangstid. "Østen er Rød" som det hed. Og var man ægte rød så skulle man rigtig langt østpå for at finde den sande sol. Man dyrkede Pol Pot, Ho Chi Min, Castro, Nyerere og andre store helte. Socialdemokrater og Radikale tog på studierejser til f.eks. Rumænien og Jugoslavien for at lade sig inspirere af "den tredje vej", men det stærke i troen tog helt til Kina hvor Mao og hans hustru var godt i gang med et af verdenshistorien største masse mord. I Kina havde man i sandhed ungdomsoprør og kulturrevolution. Og det kunne vi lære noget af her. Derfor var det kun naturligt at de mest progressive af de progressive kalde deres kollektiv for Maos Lyst. Fra elfenbenstårne med den slags navne blev tidens dagsorden sat og der blev også den nye tids brændemærkende skældsord formet. Der blev borgerskabet kaldt ved sit rette navn: kryptofascister. Og den avis der en kort tid gik imod tidsånden blev døbt "Mogernfascisten jyllandspesten." Ja, skældsordene var mange

* * *

Et af de første politiske skældsord jeg kan huske, og som jeg vel hørte første gang som 10-12årig, er begrebet "ligusterfascister." En ganske genial neologi må man sige. Det dækkede det man som progressiv hadede mest af alt: "Den tilfredse småborger."

Dengang som 10-12årig tænkte jeg en del over ordet. Kendte jeg mon nogen ligusterfascister? Ja, det gjorde jeg: Min mormor og morfar. De var de sødeste mennesket jeg kendte og sociologisk set passede de perfekt til betegnelsen.

De tilhørte den første generation af socialdemokratiske arbejdere og småfunktionærer som allerede i trediverne ved flid og sparsommelighed havde fået eget hus og egen have i en mellemstor provinsby, og som tilmed fik givet deres børn en rimelig uddannelse.

Det var menneskeligt åbne, tolerante og selvstændige mennesker. Deres livssyn kom formentlig aller klarest til udtryk i de første dage efter befrielsen, hvor min mormors prompte reaktion på den pludselige overvældende nationale sejrstolthed var hver morgen at pakke en madkurv, gå op til byens arresthus og dele indholdet ud til de nybarberede tyskerpiger. This was her finest hour.

Det var deres stolthed, at min mormor selv i svære tider ikke havde behøvet at arbejde ude, men selv kunne passe sine børn. For dem var huset, haven og det at moderen kunne være hos sine børn inkarnationen af alt det arbejderbevægelsen havde kæmpet for.

Efter halvtreds års medlemsskab af socialdemokratiet blev de sidst i halvfjerderne tildelt æresmedlemsskab og modtog flotte diplomer som de med stolthed satte i skifferamme på væggen i stuen. Det pudsige var blot, at de ikke længere stemte på partiet ved valgene. Allerede Krag havde de skammet sig over og da typer som Ritt Bjerregaard og Svend Auken begyndte at tegne partiet under Anker Jørgensen var det ikke læneger ders parti

Ubevidst forstod de alt for godt, at det ikke længere var dem og deres liv socialdemokratiet kæmpede for, men at de tværtimod med deres småborgerlige liv og holdninger stod for alt det som de progressive, også de progressive og intellektuelle socialdemokrater, afskyede over alt andet. De var ligusterfascister.

De skulle skamme sig skulle de. Den absurde logik i skældsordet var, at der gik en lige linie fra ligusterhækken der omkransede parcelhushave og til pigtråden omkring en udryddelseslejr.

De kunne se så søde og rare ud på overfladen med deres havedyrkning kaffeborde og hjemmebag, men inden i gemte de på en indre svinehund.

Alt dette belærte den intellektuelle os om i medierne. De samme intellektuelle som kunne finde på f.eks. at opkalde deres kollektiv efter en historiens størtse masse mordere.

Senere kom jeg på gymnasiet og lærte af de nyuddannede gymnasielærere, at demokrati og ytringsfrihed ikke var andet end et skalskjul for det kapitalistiske og fascistiske samfunds undertrykkelse af masserne. En undertrykkelse der var så effektiv at masserne ikke selv vidste de var undertrykt men blot gemte sig bag ligusterhækkene eller måskå ligefrem blev religiøse. Religion var jo opium for folket.

Opdragelsen fortsatte på universitetet hvor jeg bl.a. hørte forelæsninger af en langskægget og stærkt revolutionær Ralf Pittelkow.

Universitetslærerne belærte os om at når revolutionen kom, så kunne man naturligvis ikke have f.eks. demokrati og ytringsfrihed. I hvert fald ikke i starten. For medierne blev jo kontrolleret af de fæle kapitalister og i øvrigt kunne man ikke stole på befolkningen, da den jo var blevet ødelagt og selv havde kryptofascistiske eller ligefrem religiøse holdninger.

Nej befolkningen måtte først gennem revolutionære rystelser rives ud af sine dvale.

Og der var som bekendt også nogle få elever som praktiserede hvad lærerne prædikede på Europas universiteter. De dannede revolutionære kampgrupper hvis mål var at rive ligusterhækkene op og få svinehunden til at vise sit sande ansigt. I Italien dannedes f.eks. "De røde brigader", i Tyskland "Bader Meinhof-gruppen" og i Danmark fik vi en ægte dansk efternøler i "Blekingegadebanden." Det er således ikke for meget sagt at der går en lige linie fra undervisningen på universiteterne i 70-erne, f.eks. institut for litteraturvidenskab på Københavns universitet og så til tidens flykapringer og bombeattentater mod uskyldige civile.

* * *

Min morfar følte på sine ældre dage med god ret at han og alt det arbejderbevægelsen havde kæmpet for blev udsat for en hetz af samfundets meningsdannere som tilmed lod sig aflønne af hans egne skattepenge. Og på samme måde blev kvinder som min mormor forhånet og latterliggjort fordi de havde spildt deres liv på hus og have.

Hvis der nogen sinde her i landet er blevet drevet hetz mod befolkningsgrupper, så skete det i halvfjerdserne.

Men alligevel var der ingen der stillede spørgsmålstejn ved selv de mest vanvittige revolutionæres ret til at fremkomme med deres holdninger offentligt. I Tyskland var der en smule debat om det såkaldte berufsverbot og i Danmark var der ansatser til debat om indoktrinering i skolerne og om antallet af kommunister i Danmarks Radio, men denne debat handlede ikke om ytringsfrihed, men alene om det hensigtsmæssige ved i så stort tal at ansætter mennesker, hvis erklærede mål var at undergrave samfundet, i ledende og opinionsdannende

stillinger i det selvsamme samfund. De revolutionæres ytringsfrihed blev aldrig antastet.

Det samfund de kaldte fascistoidt gik nemlig til forskel fra dem selv ind for ytringsfrihed. Man mente med rette at et frit samfunds bedste middel til at overleve er at fastholde friheden. Mennesker må ikke dømmes på hvad de siger men alene på hvad de gør. Ja, ytringsfriheden er formentlig et af de bedste midler til at sikre at folk med vanvittige meninger ikke tager springet fra tale til handling.

Derfor havde man ret til at kalde den store befolkningsgruppe som min morfar tilhørte "ligusterfascister" og man havde ret til at kalde den store befolkningsgruppe som min mormor tilhørte for "husslaver" osv.

Det var afskyeligt og udtryk for afstumpethed og foragt for mennesker man tværtimod burde være taknemmelige over for. Men også når så afskyelige ytringer fremsættes, skal det lyde: "Jeg er uenig i alt hvad du siger, men jeg er villig til at dø for din ret til at sige det." Det er ikke en svaghed ved det frie samfund at det også giver frihed til dem der vil bekæmpe det, det er tværtimod dets hemmelige styrke.

* * *

Vel for første gang i historien kan man i dag i Danmark opleve rascisme som andet et et mere ellers mindre latterligt fænomen. Et ung pige som ekspederer i en døgnkiosk kan opleve at blive kaldt "Hvide luder" og "kristne svin som skal hænges op på et kors", der er skoler hvor de få tilbageblevne danske børn ikke tør have svinekød på madpakken, hvor det er praktisk taget umuligt at være kvindelig lærer osv. Ved fredagsbønnen kan man høre det argument for store børneflokkene at det fremskynder Danmarks overgang til muslimsk samfund ved demografiske midler.

I Berlingske Tidende kunne man 8. november læse om en skole på Nørrebro: "Et forældrepar blev af skoleledelsen opfordret til ikke at indskrive deres barn; det ville ikke gå, eftersom familien var jødisk."

Ja, vi har så sandelig noget at se frem til her i landet efterhånden som det multikulturelle samfund bliver en realitet.

Efter terroraktionen på Bali udtalte den "moderate" Iman Fatih Alev i radioen at det i de muslimske samfund i Danmark var en udbredte opfattelse, at denne og lignende terroraktioner i virkeligheden blev udført af USA eller Israel for at miskreditere Islam. Han blev så spurgt hvad han selv mente og svarere, at han selv var meget i tvivl!

Sådan taler en moderat slange. Mens man stadig graver lig ud, undlader han at tage entydig afstand fra den ideologi der fostrer terrorismen og giver i stedet næring til paranoide konspirationsteorier. Fordi han er så moderat, nævnte han ikke det store "jødiske komplot" for hvilket USAs præsident blot er en marionet. Han nævnte heller ikke den i muslimske kredse så udbredte påstand om de 5000 jøder som ikke mødte på arbejde hin morgen i New York fordi de vidste hvad der skulle ske. Man er vel moderat.

* * *

Også den danske juriststand ser farerne for åben konfrontation mellem befolkningsgrupperne i det multikulturelle samfund, og som deres eget lille bidrag til en løsning har de besluttet at udvide brugen af straffelovens §266b fra 1971,

den såkaldte racismepragraf. Argumentet for det er, at et multikulturelt samfund med potentielle spændinger mellem befolkningsgrupperne, skal der lægges en dæmper på ytringer der kan oppiske en stemning. Logikken er klar: Når man er bange for at en trykkoger skal eksplodere, så gælder det naturligvis ikke om at slukke for blusset. Nej, det man skal gøre er naturligvis som det første at lukke for ventilen!

* * *

Men måske er der en vis logik i, at det er den samme generation af intellektuelle som i sin tid misbrugte deres ytringsfrihed til at dæmonisere og forhåne almindelige danskere og oppiske til had og som derved skabte det åndelige miljø som venstreterrorismen udsprang af, som nu ønsker at bruge paragraffen til at afskære dele af den offentlige debat. De kender jo om nogen den indre svinehund fra sig selv.

CLAUS THOMAS NIELSEN . SOGNEPRÆST . STAUNINGVEJ 56 . 6900
SKJERN . TLF. 97 36 93 80